

Чакъ слѣдъ положинъ часъ французинътъ пристигналъ, запъхтѣнъ и изпотенъ, съ голѣма торба на рамо.

— Хайде де, — извикалъ англичанинътъ сърдито, — кждѣ се забравихте толкова много?

— Купувахъ провизии, — казалъ спокойно французинътъ, — както виждате трѣбваше да напълня тази торба.

— Провизии ли, — запиталъ очудено англичанинътъ, — че защо ви сж?

— Какъ защо, — извикалъ французинътъ, — нали ще плуваме?

— Е, да! Ще закусимъ тукъ, ще плуваме и ще се върнемъ за обѣдъ.

— А, да прощавате!... Азъ смѣтамъ да плуваме поне 2—3 дена и затова си взехъ ядене! — рекълъ французинътъ.

Англичанинътъ се уплашилъ отъ думитѣ му и безъ да си прѣмѣрятъ силитѣ, броилъ му хилядата лири. Сжщиятъ день той си заминалъ посраменъ за Англия.

Така французинътъ спечелилъ облога, но и до днесъ никой не знае дали той е знаялъ да плува.

Ст. В-въ

